

Vista la proposta de resolució de la Subdirecció General de Relacions Laborals, de la que s'ha donat trasllat a esta Direcció General de Treball i Benestar Laboral en la mateixa data, que literalment és com segueix:

“Proposta de Resolució sobre serveis essencials mínims en ocasió de la vaga del professorat Associat de la Universitat Politècnica de València, convocada des del dia 16 d'abril de 2018 i amb caràcter indefinit,

ANTECEDENTS

PRIMER. Mitjançant un escrit de data 30 d'abril de 2018, el rector de la Universitat Politècnica de València (d'ara en avant UPV), va interessar la designació de serveis mínims que, si és el cas, permeten que el servei que es presta als alumnes d'eixa Universitat estiguen garantits durant la vaga del professorat associat. Petició que interessa amb base en els motius següents:

1. Per mitjà d'un escrit que va tindre entrada en el Registre de la Universitat Politècnica de València el 29 de març de 2018, per la representació del Sindicat de Treballadors i Treballadores de l'Ensenyament del País Valencià, de la Federació D'Ensenyament de Comissions Obreres del País Valencià i de la Unió General de Treballadors del PV, van comunicar la decisió de convocar vaga del professorat associat amb caràcter indefinit des de les 00 hores del dia 16 d'abril de 2018, pels motius que s'arpleguen en el mateix, i d'acord amb el que disposa l'article 28.2 de la Constitució i normes concordants. En el mateix escrit es va donar trasllat de les persones que integren el Comitè de Vaga.

2. Els dies 13 i 18 d'abril es van reunir representants de la UPV i el Comitè de vaga, amb l'objecte de negociar i fixar els serveis mínims, sense que s'aconseguira un acord al respecte.

3. Mitjançant un escrit de 19 d'abril de 2018, el rector de la UPV va establir serveis mínims a fi de garantir “evaluación de los conocimientos y competencias necesarias para aprobar las materias correspondientes”.

4. Per part de CCOO es va considerar que la UPV no té competència per a establir els serveis mínims.

SEGON. La convocatòria de vaga objecte d'estes actuacions afecta el dret fonamental a l'educació, arplegat en l'article 27 de la Constitució (d'ara en avant CE)

FONAMENTS JURÍDICS

PRIMER. La competència per a establir les mesures necessàries per al funcionament del Servei Públic, que es referix l'article 10 del Reial Decret Llei 17/1977, de 4 de març (RDLRT), ve atribuïda al Consell de la Generalitat Valenciana i per delegació a la Conselleria d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, d'acord amb el Decret 7/2015, de 29 de juny, del president de la Generalitat, pel qual es determinen les conselleries en què s'organitza l'Administració de la Generalitat; Decret 103/2015, de 7 de juliol, del Consell, pel qual s'establix l'estructura orgànica bàsica de la Presidència i de les conselleries de la Generalitat i Decret 104/2017, de 21 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament Orgànic i Funcional de la Conselleria d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball; i per delegació de firma, a la Direcció General de Treball i Benestar

Laboral, d'acord amb la Resolució del conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball de 27 de juliol de 2015.

SEGON. La convocatòria de vaga va ser comunicada a la UPV el 29 de març de 2018.

TERCER. El dret de vaga reconegut en l'article 28.2 CE, té caràcter de dret fonamental, donada la seua ubicació en la Secció primera, del capítol II, del títol I CE, i per tant amb els mitjans de tutela i garantia reforçada establits en l'article 53.1 i 2 CE. La STC 11/1981, de 8 d'abril, assenyala (f.j. 9) que “la huelga se consagra como un derecho constitucional, lo que es coherente con la idea del Estado social y democrático de Derecho establecido por el artículo 1.1 CE, que entre otras significaciones tiene la de legitimar medios de defensa a los intereses de grupos y estratos de la población socialmente dependientes, y entre los que se cuenta el de otorgar reconocimiento constitucional a un instrumento de presión que la experiencia secular ha mostrado ser necesario para la afirmación de los intereses de los trabajadores en los conflictos socioeconómicos, conflictos que el Estado social no puede excluir, pero a los que sí puede y debe proporcionar los adecuados cauces institucionales; lo es también con el derecho reconocido a los sindicatos en el art. 7 de la Constitución, ya que un sindicato sin derecho al ejercicio de la huelga quedaría, en una sociedad democrática, vaciado prácticamente de contenido; y lo es, en fin, con la promoción de las condiciones para que la libertad y la igualdad de los individuos y grupos sociales sean reales y efectivas (art. 9.2 CE)”. En el mateix sentit la STC 33/2011, de 28 de març.

En esta línea, la STC 123/1992 de 28 de setembre, va establir que “el derecho de huelga, que hemos calificado ya como subjetivo por su contenido y fundamental por su configuración constitucional, goza además de una singular preeminencia por su más intensa protección. En efecto, la Constitución reconoce en su art. 37 el derecho de los trabajadores y empresarios a adoptar medidas de conflicto colectivo, pero desgaja de este marco general una de ellas, la huelga, para colocarlo en lugar preferente, el art. 28, confiriéndole -como a todos los de su grupo- una mayor consistencia que se refleja en el mayor rango exigible para la Ley que lo regule y en la más completa tutela jurisdiccional, con un cauce procesal ad hoc en la vía judicial ordinaria y el recurso de amparo ante nosotros (arts. 53, 81 y 161 C.E.). La preeminencia de este derecho produce, durante su ejercicio, el efecto de reducir y en cierto modo anestesiar, paralizar o mantener en una vida vegetativa, latente, otros derechos que en situaciones de normalidad pueden y deben desplegar toda su capacidad potencial. Tal sucede con la potestad directiva del empresario, regulada en el art. 20 del Estatuto de los Trabajadores”. En el mateix sentit, la STC 33/2011, de 28 de març de 2011 (f.j. 4).

QUART. 1. No obstant això, el que assenyala anteriorment no suposa que els drets fonamentals reconeguts en la Constitució tinguen la consideració d'absoluts o il·limitats. Respecte del dret de vaga, el límit ve donat per la concurrència amb altres drets fonamentals i pel respecte dels béns constitucionalment protegits. Des de la citada STC 11/1981, de 8 d'abril, el Tribunal Constitucional ha anat establint estos límits (SSTC 26/1981, 33/1981, 51/1986, 53/1986, 27/1989 i 43/1999, entre altres), en la mesura que la destinatària i creditora dels serveis afectats per la vaga és la comunitat sencera i, al mateix temps, essencials per a ella, sense que la consideració d'un servei com essencial implique la supressió d'este dret, sinó únicament l'adopció de les garanties precises per a compatibilitzar ambdós interessos.

2. L'exercici del dret de vaga implica necessàriament la interrupció del servei, d'on es deriva, d'acord amb el que disposa l'art. 28.2 CE, l'obligatorietat del manteniment dels serveis essencials, la qual cosa no vol dir que s'impose el funcionament normal dels dits serveis (STC 53/1986, de 5 de maig). Com té declarat la STC 8/1992, de 16 de gener, la resolució per la qual s'establixen els serveis mínims ha de donar compte de manera explícit dels interessos presos en consideració per a justificar la qualificació com essencial del servei prestat amb la intensitat i l'abast concurrents en el supòsit concret, ja que només aixina els destinataris de les mesures adoptades poden conèixer les raons per les quals el seu dret ha de sacrificar-se o defensar-se si és el cas en els tribunals davant de la restricció patida. Per a això és necessari determinar les circumstàncies concretes i casuístiques concurrents en cada supòsit i la confrontació específica que d'això es deriva entre els drets i interessos en conflicte.

3. Respecte a les limitacions de la vaga per afectar serveis essencials, les SSTC 184/2006, de 19 de juny, i 193/2006, de 19 de juny, han establert que el dret de vaga pot experimentar limitacions o restriccions en el seu exercici derivades de la seua connexió amb altres drets o béns constitucionalment protegits, encara que mai podran sobrepassar el seu contingut essencial, fer-ho impracticable, obstruir-ho més enllà del raonable o desposseir-lo de la necessària protecció. Una d'eixes limitacions, expressament previstes en la Constitució, procedeix de la necessitat de garantir els serveis essencials de la comunitat (SSTC 11/1981, de 8 d'abril, FFJJ 7, 9 i 18; 51/1986, de 24 d'abril, FJ 2; 53/1986, de 5 de maig, FJ 3; 27/1989, de 3 de febrer, FJ 1; 43/1990, de 15 de març, FJ 5 a); 148/1993, de 29 d'abril, FJ 5)''.

Conseqüentment, la consideració d'un servei com essencial no pot significar de cap manera la supressió d'este dret per als treballadors ocupats en tal servei, sinó només l'adopció de les garanties necessàries per al seu manteniment; i finalment assenyala que si la vaga ha de mantindre una capacitat de pressió suficient per a aconseguir els seus objectius davant de l'empresa, en principi destinatària del conflicte, no ha de ser-li afegida a esta la pressió addicional del dany innecessari que patix la comunitat com a usuària dels serveis públics. En el mateix sentit la STS de 29 de maig de 1995 (RJ 4395), va establir que els límits ostenten diferent significació, en funció del servei afectat, per la qual cosa ha d'establir-se una graduació jeràrquica entre els mateixos, atenent a les "característiques" de què estan en pugna.

CINC. 1. Assenyala la STC 193/2006, de 19 de juny, que la noció de serveis essencials fa referència a la naturalesa dels interessos a la satisfacció de la qual la prestació es dirigeix, connectant-se amb els drets fonamentals, les llibertats públiques i els béns constitucionalment protegits. Esta última òptica, que posa l'èmfasi en els béns i interessos de la persona, i no la primera, que es manté en la superfície de la necessitat de les organitzacions dedicades a dur a terme les activitats, és la que millor concorda amb els principis que inspiren la CE. Els serveis essencials no queden lesionats per qualsevol situació de vaga, per la qual cosa és necessari examinar en cada cas les circumstàncies concurrents [SSTC 26/1981, de 17 de juliol, FJ 10; 51/1986, de 24 d'abril, FJ 2; 53/1986, de 5 de maig, FJ 3; 43/1990, de 15 de març, FJ 5 c); 148/1993, de 29 d'abril, FJ 5]. Aixina, la consideració d'un servei com essencial no pot suposar la supressió del dret de vaga dels treballadors que hagueren de prestar-ho, sinó la necessitat de disposar les mesures necessàries per al seu manteniment o, dita d'una altra forma, per a assegurar la prestació dels treballs que siguem necessaris per a la cobertura mínima dels drets, llibertats o béns que satisfà el dit servei, sense que s'exigisca aconseguir el nivell de rendiment habitual ni assegurar el seu funcionament normal [SSTC 26/1981, de 17 de juliol, FJ 10; 53/1986, de 5 de maig, FJ 3; 27/1989, de 3 de febrer, FJ 1; 43/1990, de 15 de març, FJ 5 c); 8/1992, de 16 de gener, FJ 2 a)].

2. Conseqüentment, d'acord amb doctrina constitucional reiterada, el caràcter essencial d'un servei, ho és, no tant per la naturalesa de l'activitat que es realitza, sinó per la dels interessos a la satisfacció de la qual es dirigeix la prestació que es tracta, han de ser essencials els béns i interessos satisfets, perquè el servei siga essencial, la qual cosa ens situa, com s'ha assenyalat, en el lliure exercici dels drets fonamentals i de les llibertats públiques i en el lliure gaudi dels béns constitucionalment protegits.

3. En l'adopció de les mesures que garantisquen el manteniment dels serveis essencials ha de ponderar-se l'extensió territorial i personal, la duració prevista i les altres circumstàncies concurrents en la vaga, així com les concretes necessitats del servei i la naturalesa dels drets o béns constitucionalment protegits sobre els quals aquella repercutix (SSTC 26/1981, de 17 de juliol, FJ 15; 53/1986, de 5 de maig, FJ 3; 27/1989, de 3 de febrer, FJ 1; 43/1990, de 15 de març, FJ 5 d); 8/1992, de 16 de gener, FJ 2 b); 148/1993, de 29 d'abril, FJ 5).

Per això, la classe i nombre de treballs que hagen de realitzar-se per a cobrir els drets i llibertats que el servei satisfà, i el tipus de garanties que ha d'adoptar-se, no poden determinar-se de forma apriorística, sinó després d'una valoració i ponderació dels béns o drets afectats, de l'àmbit personal, funcional o territorial de la vaga, de la seua duració i la resta de circumstàncies que concorren per a aconseguir el major equilibri entre el dret de vaga i aquells altres béns que el propi

servei essencial satisfà. (Sentència del Tribunal Superior de Justicia de Madrid de 12 de novembre de 1997, núm. 1147/1997).

4. En les vagues que es produïsquen en serveis essencials de la comunitat ha d'existir una raonable proporció entre els sacrificis que s'imposen als vaguistes i els que patisquen els usuaris d'aquells. Les mesures a adoptar han d'encaminar-se a garantir mínims indispensables per al manteniment dels serveis, sense que això signifiqui que s'exigisca aconseguir el nivell de rendiment habitual ni assegurar el funcionament normal dels serveis. No obstant això, l'interès de la comunitat ha de ser pertorbat per la vaga només fins a extrems raonables; de manera que, encara que la vaga únicament ha de mantindre una capacitat de pressió suficient com per a aconseguir les seues objectius enfront de la destinatària del conflicte, no ha de ser-li afegida a la mateixa la pressió addicional del dany innecessari que patix la pròpia comunitat, sumant aixina a la que s'exercix la que es realitza sobre els usuaris de les prestacions de serveis públics [SSTC 11/1981, de 8 d'abril, FJ 18; 26/1981, de 17 de juliol, FJ 15; 51/1986, de 24 d'abril, FJ 5; 53/1986, de 5 de maig, FJ 3; 43/1990, de 15 de març, FJ 5 e)].

5. La resolució per la qual s'establix el manteniment de serveis essencials per a la comunitat, ha d'estar adequadament motivada, en tant que afecta drets fonamentals constitucionalment garantits. Esta motivació ha d'exterioritzar-se adequadament, a fi de que els destinataris coneguen les raons per les quals el seu dret es va sacrificar i els interessos a què es va sacrificar i de que, si és el cas, puguen defensar-se davant dels òrgans judicials (SSTC 26/1981, de 17 de juliol, FJ 14; 51/1986, de 24 d'abril, FJ 4; 53/1986, de 5 de maig, FJ 6; 43/1990, de 15 de març, FJ 5 f); 122/1990, de 2 de juliol, FJ 3; 8/1992, de 16 de gener, FJ 2 ; 193/2006, de 19 de juny).

En este sentit la Sentència de la STS de 15 de gener de 2007 ha incidit en l'exigència de motivació en les resolucions que fixen els serveis mínims, assenyalant que esta mateixa ha de concretar-se fins a aconseguir a les circumstàncies singulars de la convocatòria que es tracte.

SIS. 1. La competència per a la determinació dels serveis mínims, sense perjudici del ja assenyalat en l'ordinal primer d'estos fonaments, ve atribuïda a l'autoritat governativa, d'acord, per totes, amb les SSTSJ de Andalucía (Sevilla) 748/2014, de 13 de març de 2014 (ES:TSJAND:2014:2578); de Madrid 77/2014, de 29 de gener de 2014 (ES:TSJM:2014:1743) 660/2013, de 18 de setembre de 2014 (ES:TSJM:2013:14439), i 720/2013, de 9 d'octubre de 2013 (ES:TSJM:2013:14448), i les altres allí citades.

2. Quant al fons, la convocatòria afecta altres drets, diferents del de vaga però també essencials i constitucionalment protegits, centrats en el dret a l'educació universitària.

Els serveis mínims que s'estimen proporcionats i amb motivació suficient vénen sustentats per la doctrina fixada en la STC 193/2006, de 19 de juny, i en les sentències del mateix Tribunal allí citades, i en les sentències del Tribunal Suprem 3856/03 de 25 de juliol i 7693/03 de 24 de setembre, i la Sentència 747/2003 de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justicia de la Comunitat Valenciana.

3. Per a la seua determinació, la STSJ del País Basc núm. 480/2013, de 25 de setembre de 2013 (ES:TSJPV:2013:3642), va assenyalar que les mesures limitadores del dret de vaga es componen de dos elements: u, la qualificació del servei («serveis públics o de reconeguda i inajornable necessitat»); un altre, de caràcter circumstancial («i concórreguen circumstàncies d'especial gravetat»), l'exigència del qual ha de predicar-se respecte d'ambdós termes de l'alternativa del primer element. No basta aixina amb la qualificació del servei per a justificar les mesures limitadores, sinó que estes, si és el cas, han d'ajustar-se a les circumstàncies, que han de ser, no sols greus, sinó d'especial gravetat (en este sentit el FJ 18 de la STC 11/1981 prompte va advertir que, «en algun sentit, l'art. 10 del Reial Decret Llei 17/77 és més estricte que l'art. 28 de la Constitució»).

A l'hora de relacionar l'exercici del dret de vaga amb altres drets o llibertats constitucionals protegits, en el moment que la preservació d'estos puga operar com a límit d'aquell, ha de ser factor important a considerar el de la significació relativa del moment d'exercici de cada un dels drets. En este sentit, si el dret o llibertat que, si és el cas, puga operar com limitador de l'exercici del dret de

vaga pot exercitar-se en un moment no coincident amb el de l'exercici del dret de vaga, sense afectar sensiblement la seua funcionalitat, no hi haurà cap raó per a donar prioritat a aquell i perquè haja d'operar com a limitació de l'exercici del dret de vaga en el moment triat. L'articulació d'ambdós drets pot perfectament fer-se desplaçant el moment temporal de l'exercici del dret que eventualment poguera col·lidir amb el de vaga. Naturalment per a la conciliació temporal de l'exercici dels diferents drets serà factor important el de la duració de la vaga, que haurà de ser element inexcusable per a efectuar un juí de proporcionalitat sobre la necessitat del límit.

4. Quant a la seua concreció, la citada STSJ del País Basc de 25 de setembre de 2013, va assenyalar en relació amb les dates de proves i exàmens prefixats i fets públics a l'alumnat en els calendaris acadèmics, obliguen a determinar els serveis mínims, que no ve “dada en este caso por la determinación de contenidos de las actividades académicas, docentes e investigadoras, ni la forma en que habrán de ser desarrolladas, sino en virtud de la parcela de dichas actividades que no puede ser suspendida o paralizada para que no quede lesionado el derecho a la educación, como es el caso de la celebración de las pruebas de evaluación final del curso académico, como así lo ha referido la jurisprudencia, entre otras, STS de 16 de octubre de 2001”.

S'està davant d'una vaga en l'àmbit universitari amb la rellevància que té, “a lo que ya se refirió la Sala en el Auto de Medidas Cautelares, la fecha, el 30 de mayo de 2013, que en sí mismo, como se desprende por notoriedad y sin necesidad de acreditación formal, tiene singular relevancia en el ámbito académico, singularmente en el universitario, por lo que desde la perspectiva del entendimiento de lo que se plasmó en la parte dispositiva de la Orden recurrida, en una interpretación coherente y lógica, no puede sino concluirse que la referencia que se hace a exámenes planificados, en relación con la fecha 30 de mayo, ha de entenderse, enlazando con lo que recoge la exposición de motivos de la Orden recurrida, que los servicios mínimos en este ámbito se fijan para las pruebas que tengan ese rango de evaluación final, ello vinculado a la justificación del servicio mínimo, para que no se suspendan o paralicen las actividades académicas y evitar la lesión del derecho a la educación.”

Per tot això, entés en eixos termes, el pronunciament de l'Orde recorreguda, ara en qüestió, sobre el servei mínim en l'àmbit de la Universitat del País Basc, el recurs ha de ser desestimat.

5. En termes semblants la STSJ de Castilla-León (Valladolid) 1801/2013, de 25 d'octubre de 2013 (ES:TSJCL:2013:4754), va estimar adequada la motivació aportada per la Universitat de “asegurar la realización de los exámenes programados para el día 22 de mayo: por ser éstos el momento crucial de toda la actividad que se desarrolla en una institución docente, particularmente en las universidades; porque su cambio está prohibido por las normas de ordenación académica; porque su cambio debe ser aprobado por los órganos competentes y hecho público con la debida antelación; porque su cambio desbarataría no sólo la planificación académica, sino la personal de los cientos de estudiantes afectados -planificación que sólo puede fundarse en la fijación de los exámenes con la debida antelación.”. En este àmbit ha d'incloure's també les proves d'avaluació dels Treballs de fi de Grau i els Treballs de fi de Màster en què l'alumnat es trobe matriculat.

SET. 1. A la vista de l'anteriorment exposat, cal concloure que en l'adopció de les mesures necessàries per a assegurar el funcionament dels serveis essencials, ha de conjugar-se el dret de vaga dels treballadors per a la defensa dels seus interessos i l'atenció d'estos serveis per a la comunitat. Per això, els serveis essencials han d'establir-se en la justa i estricta mesura per al manteniment del dit servei, que implica únicament la prestació dels treballs necessaris per a la cobertura mínima dels drets, llibertats o béns que el propi servei satisfà, però sense aconseguir el nivell de rendiment habitual, ni assegurar el seu funcionament normal. Assenyala el Tribunal Constitucional que estos serveis mínims afecten la part de l'activitat que es jutja no susceptible d'interrupció per a no danyar irremediament els drets fonamentals, les llibertats públiques i els béns protegits constitucionalment.

Este objectiu es considera complit amb el nivell de serveis mínims, als efectes de realització dels exàmens planificats en el calendari acadèmic, que constitueixen el nucli essencial del dret que ha de conjugar-se amb el dret de vaga: un professor o professora responsable de la realització dels exàmens d'avaluació i la resta de proves necessàries per a aprovar les matèries corresponents o obtindre els títols pertinents.

HUIT. En la present Resolució s'han complit totes les prescripcions legals de caràcter general, així com les específiques reguladores de la matèria concreta.

Per tot això, Vistos els preceptes legals esmentats i tots els altres que hi són aplicables de manera general i pertinent, s'eleva la següent

PROPOSTA DE RESOLUCIÓ

PRIMER. Als efectes previstos en article 10.2 del Reial Decret Llei 17/1977, de 4 de març, sobre relacions de treball, es determinen les mesures necessàries per a assegurar els serveis essencials mínims que hauran de prestar-se pel personal afectat mentre dure la situació de vaga del professorat associat de la UPV convocada amb caràcter indefinit des del dia 16 d'abril de 2018, en els termes que a continuació s'especifiquen:

Un professor o professora responsable de la realització dels exàmens d'avaluació i la resta de proves necessàries per a aprovar les matèries corresponents o obtindre els títols pertinents.

A les distintes entitats, oïd el comitè de vaga, correspondrà l'aplicació d'estos serveis, així com els altres de caràcter essencial no previstos en este acte, que hauran de prestar-se amb els mitjans personals estrictament necessaris per a assegurar la seua prestació en condicions de màxima seguretat, responsabilitzant-se les parts del compliment d'estos serveis essencials mínims.

SEGON. El que disposen els apartats anteriors, no suposarà limitació alguna dels drets que la normativa reguladora de la vaga reconega al personal en la dita situació no empleat en la cobertura dels serveis mínims establits, ni tampoc afectarà la tramitació o efectes de les peticions que motiven la vaga.

TERCER. La resolució que es dicte tindrà efectes immediats des de la data de la seua notificació a les parts interessades.

El que es trasllada als oportuns efectes.

No obstant per eixa Direcció General s'acordarà el pertinent en Dret.

València,

EL SUBDIRECTOR GENERAL DE RELACIONS LABORALS

Juan Ignacio Soler Tormo”

Als antecedents de fet i fonaments de dret dalt assenyalats, s'apliquen els següents,

Fonaments de Dret

PRIMER. És competent per a establir les mesures necessàries per al funcionament del servei públic, que es referix l'article 10 del Reial Decret Llei 17/1977, de 4 de març, el Consell de la Generalitat Valenciana, i per delegació a la Conselleria d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, d'acord amb el Decret 7/2015, de 29 de juny, del president de la Generalitat, pel qual es determinen les conselleries en què s'organitza

l'Administració de la Generalitat; Decret 103/2015, de 7 de juliol, del Consell, pel qual s'establix l'estructura orgànica bàsica de la Presidència i de les conselleries de la Generalitat; i Decret 104/2017, de 21 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament Orgànic i Funcional de la Conselleria d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball; i per delegació de firma la persona titular Direcció General de Treball i Benestar Laboral, d'acord amb la Resolució del conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball de 27 de juliol de 2015.

SEGON. De tot allò que s'ha fet, que es troba en este expedient, cal estimar en la seua integritat els antecedents de fet i els fonaments de dret arreplegats en la proposta de resolució dalt transcrita literalment, per la qual cosa procedix assumir en els seus propis termes la referida proposta de resolució.

Per tot això,

RESOLC

PRIMER. Als efectes previstos en article 10.2 del Reial Decret Llei 17/1977, de 4 de març, sobre relacions de treball, es determinen les mesures necessàries per a assegurar els serveis essencials mínims que hauran de prestar-se pel personal afectat mentre dure la situació de vaga del professorat associat de la UPV convocada amb caràcter indefinit des del dia 16 d'abril de 2018, en els termes que a continuació s'especifiquen:

Un professor o professora responsable de la realització dels exàmens d'avaluació i la resta de proves necessàries per a aprovar les matèries corresponents o obtindre els títols pertinents.

A les distintes entitats, oïd el comitè de vaga, correspondrà l'aplicació d'estos serveis, així com els altres de caràcter essencial no previstos en este acte, que hauran de prestar-se amb els mitjans personals estrictament necessaris per a assegurar la seua prestació en condicions de màxima seguretat, responsabilitzant-se les parts del compliment d'estos serveis essencials mínims.

SEGON. El que disposen els apartats anteriors d'esta resolució, no suposarà cap limitació dels drets que la normativa reguladora de la vaga reconega al personal en la dita situació no empleat en la cobertura dels serveis mínims establits, ni tampoc afectarà la tramitació o efectes de les peticions que motiven la vaga.

TERCER. Notifique's la Resolució als serveis competents, als sindicats convocants i a les Subdelegacions del Govern.

QUART. La present Resolució tindrà efectes immediats des de la data de la seua notificació a les parts interessades.

Amb la notificació s'advertirà a les parts el dret que els assistix de recórrer la present resolució davant de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, d'acord amb el que disposa la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora

de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa, dins del termini dels deu dies hàbils següents a la seua notificació, en la forma prevista en els articles 115 i ss. de la mencionada Llei.

València,

EL CONSELLER D'ECONOMIA SOSTENIBLE, SECTORS
PRODUCTIUS, COMERÇ I TREBALL

Per delegació de firma LA DIRECTORA GENERAL DE TREBALL I BENESTAR
LABORAL

(Resolució del Resolució del conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i
Treball de 27 de juliol de 2015)

Cristina Moreno Fernández